דתנן אימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים ר' אליעזר אומר אין מועלין בהן ואין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא ר"ע אומר מועלין בהן וחייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא מאי מדזריקת פיגול קבעה ללחם בפיגול ביוצא כבשר זריקה שלא לשמה נמי שריא ליה ללחם או דלמא לחומרא אמרינן לקולא לא אמרי' מתקיף לה רב פפא וממאי דכי איתנהו אבראי פליגי דילמא בדאיתנהו אבראי דכ"ע לא פליגי דאין זריקה מועלת ליוצא וכהדר עיילינהו פליגי דרבי אליעזר סבר לה כרבי דאמר שחיטה מקדשא ואיפסלו להו ביוצא ור"ע כר' אלעזר בר' שמעון דאמר שחיטה לא מקדשא ולא מיפסלי ביוצא האי מאי אי אמרת בשלמא ר"ע כרבי ס"ל דאמר שחיטה מקדשא להו היינו דקאמר ר' עקיבא דקדשי להו בשחיטה ואתיא זריקה קבעה להו בפיגול אלא אי אמרת כר' אלעזר בר' שמעון ס"ל דאמר זביחה לא מקדשא זריקת פיגול מי מקדשא והאמר רב גידל אמר רב זריקת פיגול אינה מביאה לידי מעיל' ואינה מוציאה מידי מעיל' אינה מביאה לידי מעילה באימורי קדשים קלים ואינה מוציאה מידי מעילה בבשר קדשי קדשים לאו איתותב דרב גידל אמר רב בעא מיני' ר' ירמי' מר' זירא כבשי עצרת ששחטן לשמן ואבד הלחם מהו שיזרוק דמן שלא לשמן להתיר בשר באכילה א"ל יש לך דבר שאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו ולא והרי פסח קודם חצות דאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו הכי קא אמינא יש לך דבר שנראה לשמו ונדחה מלשמו ואינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו ולא והרי פסח אחר זמנו בשאר ימות השנה (קודם חצות) הכי קאמינא יש לך דבר שנראה לשמו ונשחט לשמו ונדחה מלשמו ואינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו ולא והרי תודה שאני תודה דרחמנא קרייה שלמים ת"ר שחט שני כבשים על ארבע חלות מושך שתים מהן ומניפן והשאר

קדשים קלים. ממון בעלים הן ואין בהן מעילה אלא באימורים כדאמרינן בפ' כל הבשר בסופו (חולין קיז.) כל חלב לה' [ויקרא ג] לרבות אימורי קדשים קלים למעילה: **אין מועלין בהם.** דלא מעילה בהו הן וזריקה לבכר אותם לחלק גבוה דאין זריקה מועלת ליוצא ופיגול נמי לית בהו דהא פסולין הן כבר: **מאי.** כלומר אליבא דר"ע מיבעיא ליה לרבי שמואל בר רב יצחק מאי מדזריקת פיגול קבע לי' ללחם בפיגול ואע"ג דזריקה פסולה היא דהא יוצא הוא קבעה ללחם בפיגול כי בשר כשאר בשר שלא יצא אלמא לחם כגוף הכבשים דלי הוי דגוף הכבשים מפוגלים לחם נמי מפוגל וזריקה שלא לשמן נמי דפסולה היא שרי להו דהא קיי"ל (זבחים דף ב.) כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשרים ולחם נמי כגוף הכבשים דמו ומדכבשים נאכלין לחם נמי נאכל: **או דלמא לחומרא** אמרי' לקולא. להיות לחם נאכל לא אמרי' לענין זריקה שאינה הוגנת כגון שלא לשמן דליהוי לחם כגוף הכבשים להיות לחם נאכל ככבשים: **וממאי דבאיתנהו.** לשתי הלחם אבראי בשעת זריקה פליגי רבי אליעזר ור"ע דתימא אפי' בזריקה שאינה הוגנת מדמי ר"ע ללחם כגוף הכבשים דילמא כדאיתנהו אבראי דהויא זריקה שאינה הוגנת דכ"ע לא מקבע לחם בפיגול דאין זריקה מועלת ליוצא ואע"ג דפליגי באימורי קדשים קלים דהתם כי גופיה דזבח דמו ומודה ר"ע דלחם לא הוי כגוף של כבשים ובזריקה שלא לשמן נמי לא משתרי כבשים ללחם אלא ר"ע סבר כרבי אלעזר בר' שמעון דאמרי לא קדשתינהו שחיטה ולא איפסול ביוצא הלכך הואי זריקה הוגנת שאין בה פסול אחר הלכך מקבע לחם בפיגול ודכוותה היכא דליכא פסול ואהדרק ליה זריקה הוגנת כגון לשמן משתרי לחם כמו כבשים אבל בזריקה שלא לשמן לא: **אלא אי אמרת כר' אלעזר וכו'.** אכתי איכא למיפרך: **וזריקת פיגול מי מקדשא.** למיקבע בפיגול אי לא קדוש מעיקרא בשחיטה: **דאמר רב גידל זריקת פיגול אינה מביאה לידי מעילה.** באימורי קדשים קלים דממון בעלים הוא דלית בהו מעילה דלא קריינא ביה מקדשי ה' עד לאחר זריקה דהוכשר בשר להדיוט וחלב לגבוה דקרינא ביה חלב קדשי ה' הם זריקת פיגול לא מקבע בקדושה למעול בהן דלא זריקה כשרה היא: **ואינה יוצאה מידי מעילה בבשר קדשי קדשים.** דממון גבוה הם מחיים ויש בהן מעילה קודם זריקת דם וזריקת דם הוציאה הבשר מידי מעילה שהרי מתירתו לכהנים ואמר במסכת מעילה (דף ב.) כלל אמר ר' יהושע כל שיש לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בהן וכל שאין לו שעת היתר לכהנים מועלין בהן הך זריקת פיגול לא מפקע להו מידי מעילה אלמא לאו זריקה היא וגבי כבשי עצרת נמי כיון דלאו זריקה היא היכי מיקדשא להו והיכי מקבעי להו בפיגול: **לאו איתותב רב גידל.** בתמיה בפ"ק דמעילה (דף ג.): **מהו שיזרוק דמן שלא לשמן.** אלא לשם שלמים להתיר בשר באכילה דודאי לשמן לא הוו זריקה כדאמרי' לעיל (דף מו.) הכל מודים שאם הוזקקו זה לזה מעכבין זה את זה: פסח בשאר ימות השנה כשר לשלמים כפ' תמיד נשחט (פסחים דף סד.): **פסח קודם חצות.** היום של ארבעה עשר אינו כשר לשמו עד בין הערבים וכשר לשלמים: **שנראה לשמו.** כגון הנך כבשים קודם אבידת הלחם: **ונדחה מלשמו.** לאחר אבידת הלחם: **פסח אחר חצות.** נראה לשמו וכשעבר היום נדחה מלשמו וכשר לשלמים: **והרי תודה.** דאמרן בהאי פירקין (ד' מו.) משנשחטה נפרס לחמה הדם יזרק לשם שלמים והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא הא הכא שנשחטה לשמו ונדחית מלשמו וכשרה שלא לשמו: **תודה רחמנא קרייה שלמים.** תודת שלמיו (ויקרא ז) כדאמרן לעיל (מו.) מה שלמים קרבי בלא לחם אף תודה קרבה בלא לחם ומעולם לא נדחה מלשמו: **ומניפן.** עם הכבשים דכבשי עצרת טעונין תנופה חיים ושחוטין לקמן בפ' כל המנחות (ד' סא.):

דתנן אימורי קדשים קלים כו'. תימה דלא מייתי רישא דתנן בשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים רבי אליעזר אומר וכו': **פיגול.** מפרש התם כהרצאת כשר כך הרצאת פסול ומה הרצאת כשר עד שיקרבו כל מתירין וכו' וטמא היתר לטהורים חייבין עליהם משום טומאה שאינו ניתר לא ונותר יליף חילול מטמא: **קבעה** לחם בפיגול. כי בשר אלמא כגופיה דזבחא דמי הכא נמי כיון דזבח ניתר בזריקה שלא לשמן לחם נמי כיון דכגופי' דזבח דמי או דלמא לחומרא אמרינן לקולא לא אמרינן שיהא כי גופיה דזבח: **וכהדר** עיילינהו פליגי. אלחם קאי אבל אאימורין (אפי') כי לא הדר עיילינהו פליגי וכן מוכח פ' התכלת (זבחים ד' ל.): **ואינה** מוציאה מידי מעילה. בבשר קדשי קדשים תימה דהא תנן פ"ק דמעילה (דף ב.) איזו היא שלא היתה לה שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה משמע דכי נשחטה בהיתר לא מלי משכח ולאו קושיא היא: **ולאו** איתותב רב גידל. לאו ולא משיב שינויא דהתם דריש מעילה דרב פפא הוא דמקשה לה התם ולא ס"ל ההוא שינויי' מיהו תימה דהתם בסוף שמעתין (גם זה שם) מייתי ליה סיוע ולית דגרסי ולא איתותב רב גידל בניחותא ואינו נראה: **מהו** שיזרוק דמן שלא לשמן. לר' ירמיה דאמר תנופה עושה זיקה אבד הלחם אבדו הכבשים דקודם שחיטה לא צריכן לשנויי אבל היכא דכבר נשחטה צריכן לשנויי כדי לתקוני זבחא: **והרי** פסח אחר חצות. מלי לשנויי כדמשני פ' בתרא דזבחים (דף קטו.) שאני פסח דבשאר ימות השנה שלמים הוי: **והרי** תודה. לאו נפרס הלחם או שאבד וזורק הדם לשמה פסולה דהא אבד הלחם אבדה התודה דלית ליה סוגיא דלעיל (דף מו:) אלא קסבר דשלא לשמן [בעי למזרק] וכי זריק שלא לשמה כשר ומשני שאני תודה דקרייה רחמנא שלמים הלכך לכתחלה יכול לזרוק לשם שלמים כי אבד הלחם והמקשה היה יכול להקשות כמו שהקשה למעלה והא כיון דשחיטה עושה זיקה איפסיל לחם תיפסיל נמי תודה וקשה מאי שני שאני תודה דקרייה רחמנא שלמים הוה"ל לאו מילתא היא דלשמו נמי כשר אלא נראה לפרש דודאי לשם תודה פסולה ופריך שפיר ומשני דלשם שלמים נמי לשמה מיקרי והילכך לא מיפסלא בהכי אבל לשם תודה פסול דלא הוי בלא לחם ואפי' כפסח דלא בעי עקירה הכא שאני דכבר נשחטה [לשם תודה מש"ה בעי עקירה]: **מושך** שתים מהן ומניפן. לאו דמוקי לה כרבי צריך לומר שמניף כולם דהא לא ידעי' הי אקדים ותימה דליכון דבתנופה שאחר שחיטה איירי א"כ לימא וזורק את הדם עליהן כדמזכיר תנופה דלא צריך ועוד דלישנא לא משמע שיניף הד' ונראה לפרש נוטל אחת ומניף השלש אחרות עמהן זו אחר זו וכן בשניה וכן בשלישית וכן ברביעית והשתא אורי לן שצריך שלא יניף הד' בבת אחת כדי שיהא ניכר שלא יזרק הדם רק על השתים:

כיון